

добно тръненъ вѣнецъ, своя вѣченъ компресъ на маниякъ — това подло и свято украшение — върху бурната си царствена глава, въ която се раждатъ мълнии.

Увлѣченъ въ шеметната деятельность на своето могъщество, моторътъ изгубва чистия си изгледъ на идеално сжщество. Той става грозенъ и страшенъ. Той изригва зловония презъ дебелитъ си медни тръби и въ тръбуха му клопочатъ тежки вълни отъ масло. Върху чистотата на свѣтлата му ризница падатъ първитѣ петна отъ мжтна зелена каша, блѣскавитѣ полирани стави потъватъ въ смазка, а отъ потъмнѣлото му чело се струятъ тънки извици отъ мжтна потъ. Опушенъ и изцапанъ, той напомня страховития изгледъ на бранника въ сражение, загрубѣлъ и каленъ, покритъ съ умора и слава. Тогава той грозно диша, събирайки огромнитѣ си сили въ упоритъ нагонъ и могъщо разтърсва съ бѣсната си сила вражеската безличность на неодушевеното. Въ поривитѣ на звѣръ и герой, той разключва тайната на сцеплението и жестоко раздѣля материята въ вихри отъ енергия, за да ги обедини отново въ свѣтлина и сила. И побѣдителъ, върху тъмното му лице отъ желѣзо изгрѣва ореолътъ на вѣчната и мистична власть на волята.

Разгнѣвенъ и страшенъ, той олицетворява въ себе си все пакъ точнитѣ закони на механиката и, подъ бурния облакъ на неговия гнѣвъ, мисълта му работи съ абсолютна логика. Дете на чистия разумъ, той отмѣрва презъ хаоса на своята необузданость